

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 433/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „Generali осигурање Србија” АДО из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александар Стојиљковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу месне надлежности између Трећег основног суда у Београду и Основног суда у Врању, на седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, месно је надлежан Основни суд у Врању.

Образложење

Основни суд у Врању, решењем П 2898/19 од 16.12.2019. године, огласио се месно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Трећем основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да, како у случају спора између парничних странака постоји споразум о месној надлежности суда у Београду и да за овај спор није прописана искључива надлежност неког суда, то је на основу одредби члана 19, 20. и 65. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци решења.

Трећи основни суд у Београду, није прихватио месну надлежност, већ је уз допис П 12452/20 од 10.09.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу месне надлежности. У образложењу је указао, да, како је тужилац као извршни поверилац поднео предлог за извршење суду на чијем подручју тужени као извршни дужник има пребивалиште, према правилима о општој месној надлежности, при чему се парничне странке нису позвале на споразум о месној надлежности и не постоји искључива месна надлежност у конкретној ситуацији, да се Основни суд у Врању без приговора месне ненадлежности није могао огласити ненадлежним за поступање у овом предмету.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу месне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Врању.

Иницијални акт, предлог за извршење на основу веродостојне исправе, менице је 08.07.2019. године поднет Основном суду у Врању, ради наплате новчаног потраживања у износу од 652.427,25 динара, са законском затезном каматом, као и трошковима поступка. Основни суд у Врању, решењем ИИВ 762/2019 од 09.07.2019. године, усвојио је предлог за извршење и одредио трошкове извршења у износу од 20.941,42 динара. Поводом приговора туженог, као извршног дужника, Основни суд у Врању, решењем Ипв „Ив“ 370/19 од 04.11.2019. године, усвојио је приговор туженог као извршног дужника, ставио ван снаге решење тог суда ИИВ 762/2019 од 09.07.2019. године, у делу којим су одређени средство и предмет извршења, укинуо све спроведене радње и одлучио да ће се поступак наставити као по приговору против платног налога пред парничним одељењем Основног суда у Врању. Тужилац као извршни поверилац је уз поднесак од 21.11.2019. године, приложио споразум о признању и начину измирења дуга, закључен између парничних странака 25.05.2016. године. Исти споразум, садржи споразум о месној надлежности којим је предвиђено да, стране потписнице су сагласне да све евентуалне спорове проистекле из овог споразума решавају мирним путем, а у случају немогућности мирног решења спора уговарају надлежног суда у Београду (члан 5. став 2. истог).

Одредбом члана 65. став 1. ЗПП, је прописано, да, ако законом није прописана искључива месна надлежност неког суда, странке могу да се споразумеју да им у првом степену суди суд који није месно надлежан, под условом да је тај суд стварно надлежан. Одредбом става 3. овог члана, да, споразум из става 1. и 2. овог члана производи правно дејство само ако је састављен у писаном облику и ако се односи на одређени спор или више спорова који сви проистичу из одређеног правног односа. Одредбом става 4. овог члана, да, исправу о споразуму тужилац мора да приложи уз тужбу, а тужени уз приговор ненадлежности.

Одредбом члана 462. став 1. ЗПП је прописано, да, суд може по службеној дужности да се огласи месно ненадлежним најкасније до издавања платног налога.

У конкретној ситуацији, споразум о месној надлежности из Споразума о признању и начину измирења дуга, није одређен у погледу ког суда, с обзиром на то да је одредбом члана 3. став 1. тачка 4, 5. и 6. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“ број 101/13), за територију градских општина у Београду, основана три суда (Први, Други и Трећи основни суд у Београду). Дакле, постоји споразум само о месној надлежности суда у Београду, али не и ког суда, због чега такав споразум не производи правно дејство.

Стога, се у конкретној ситуацији надлежност суда за поступање одређује на основу општих правила о месној надлежности – одредбе члана 39. став 1. ЗПП, из ког разлога је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић